

Kapittel 4: Å løse ligningen – Bevissthet – Både det individuelle og Det Totale Sinnets natur

Analyser av noen vers i Isa Upanishad – Om Purnamadah – fullkommenhet eller fullstendighet:

*Om purnamadah purnamidam
purnaata purnamaduchyate
purnasya purnamadaya
purnameva vashishyate
Om shanti shanti shanti-hee*

Verset sier:

*Denne (skapelsen, maya) er fullkommen. Det (selvet) er fullkommenhet.
Hvis du trekker fra skapelsen fra selvet, gjenstår fullkommenhet
Hvis du tillegger skapelsen til selvet, gjenstår fullkommenhet*

Det er ingen forskjell mellom selvet og det manifesterte universet. Du vil naturlig nok inkludere deg selv i skapelsen, slik at i en ikke-dualistisk skapelse ville du være fullkommenhet. Det er ikke mulig å ha både utilstrekkelighet og fullkommenhet i virkeligheten. Hvis det virker som om du er ufullkommenhet, tar du feil og du kan gi slipp på det synet om deg selv.

Et annet Upanishadvers relaterer til dette: «Det du tilber der (med andre ord selvet) er det du ser her (med andre ord deg selv og denne synlige verden).»

Purna betyr fullkommenhet eller fullstendighet, som er Vedantas visjon. Verset snakker om bliss (lykksalighet), fordi ordet purna, som betyr hel, komplett, fullkommen er synonymt med bliss. Bliss er ingen erfaring og det er altså ikke et erfaringsbasert ord. Bliss er egentlig ingen lykksalig tilstand. Gleden som folk søker etter er resultatet av summen av gunstige subjektive og objektive faktorer.

Bliss er forståelsen av at vi lever i en ikke-dualistisk virkelighet, og at ingenting mangler noen steder. Når du forstår dette faktum, overføres det til det emosjonelle, erfaringsbaserte trinnet av fred og tilfredsstillelse. Bliss er mer subtilt enn den gleden som kan forsvinne. Bliss er gjenkjennelse av at du er det totale og ingenting er annerledes fra deg eller adskilt fra deg.

Bliss er ikke en følelse som står i motsetning til ubehagelige emosjoner. Derfor vil ikke lengsel etter bliss eller streben etter bliss bære med seg noen frukter. Bliss er noe som alltid er med deg, fordi det er deg. Du kan ikke få det du allerede har ved å gjøre noe, bare ved å erkjenne at du allerede har det. Hvis du erfarer en ubehagelig følelse, vil den beste måten være å se etter bliss, som er den bakenforliggende følelsen. Den er under følelsen, fordi bliss er selvet og selvet er alltid tilstedeværende.

Et annet navn for bliss er sat. Sat betyr, «det som er». Det er ikke noe som er mer tilfredsstillende enn å vite at du er bliss. Dette er fordi bliss er evig.

Når du vet at du er evig, er du fullstendig avslappet. Du er ikke bundet til det som skjer i verden, det kan ikke fundamentalt ryste deg. Du vet at du alltid vil være, slik at du gir slipp på alle engstelser som gjennomsyrer mennesker som opplever kroppen og sinnet sitt som virkelig i absolutt forstand. Du vet at dypet av deg er uforanderlig og udødelig.

Erfaring av enhet

Jeg vil her motbevise at jeg må erfare enhet siden vi allerede er ett fra et ikke-dualitets eller selvets ståsted:

Vi må se på lokalisering av objekter i undervisningen. Erfarer du dem der ute i verdenen eller erfarer du dem inne i sinnet? Jeg erfarer dem i mitt sinn. Hvor langt unna er objektet fra sinnet ditt? Flyter det på overflaten av sinnet? Nei, det gjør det ikke. Hvor er det da? Det har smeltet sammen i sinnet og sinnet har tatt form som et objekt. Sinnet er formløst, som vann og luft, og kan ta alle slags former, akkurat som gull kan bli til et spesifikt objekt, ring, armbånd eller halssmykke. Hvor langt unna er du fra sinnet ditt?

Flyter sinnet ditt på overflaten av din bevissthet? Er det mellomrom mellom deg og ditt sinn? Trenger du en bro for å reise mellom?

Jeg trenger ikke det. Hvorfor? Fordi mitt sinn er meg, bevissthet. Hvis dette er sant, så eksisterer ikke bare det du erfarer i bevissthet, men alt du erfarer er egentlig bevissthet. Objektene i bevissthet og subjektet (bevissthet), er ett. Hvis dette også stemmer, hvorfor trenger jeg erfaring av enhet? Jeg erfarer allerede enhet med alt. Jeg ønsker å erfare enhet med alt når jeg allerede erfarer enhet, fordi jeg er i dualitet og har identifisert meg med adskillelestanken, som skaper lidelse. Dualitet er ikke et faktum. Det er bare en tro i adskillelestanken. Istedenfor å prøve å fjerne ønsket om å oppnå en erfaring av et spesielt objekt, så burde jeg heller undersøke hva adskillelestanken innebærer. Stemmer dette? Er jeg adskilt fra mitt selv? Eller er jeg allerede den lykksaligheten som vi prøver å oppnå gjennom å «jage» etter objekter?

Alt er bevissthet. Bevissthet er det eneste som eksisterer, sett fra ikke-dualitetsvisjonen eller selvets/bevissthetens ståsted. Når du erfarer noe, erfarer du det bare i bevissthet. Det er ingen objekter der ute som du egentlig erfarer. En erfaring er bare bevissthet pluss tanken som viser seg i bevissthet i det øyeblikket. Når tanken endres, endrer erfaringen seg.

Bevissthet er som et hav og tankene er bølgene. Det er egentlig ingen forskjell, bare navn og form av H₂O. Havet er H₂O og bølgene er H₂O, så når en tanke kommer opp og skaper en erfaring så er det egentlig bare bevissthet som viser seg som en tanke i sinnet vårt. Sinnet er bare tanker. Imidlertid, når bevissthet tar form av en tanke så blir den ikke til tanken som med melk som blir til ost. Melken har forsvunnet for å transformere seg selv til ost.

Bevissthet viser seg som en tanke. Den er alltid fri fra sinnet inkludert tanker, men den presenterer seg selv til seg selv i form av tanker. Når bevissthet, som er deg, er ignorant, identifiserer du deg med sinnet og du tenker at du er det du erfarer inkludert tanker og følelser. Tanker og følelser er objekter, bølger i havet (bevissthet).

Enheden mellom individet og Det Totale Sinnet – del 1

Vedanta snakker ikke bare om individets natur og selvet, men utforsker også skapelsen og universets sammensetning. Før verden eksisterte, eksisterte bevissthet alene, siden dens natur er evig og altgjennomtrengelig. I denne konteksten blir bevissthet kalt for Brahman, som betyr uendelig eller grenseløs. Ordene Brahman og Atma peker begge på den samme tingen, hvilken av de to som blir brukt avhenger av konteksten for diskusjonen. Når individet omtales, er bevissthet gitt navnet Atma. Den samme bevissthet er referert til som Brahman fra det universelle, makrokosmiske ståstedet.

Avhengig av konteksten, kan samme plass bli gitt forskjellige stedsnavn. Når en er utenlands kan jeg si at jeg bor i Norge og når jeg er tilbake i Norge bor jeg i Bergen. Når jeg er i Bergen, kan jeg si at jeg bor i Laksevåg. På samme måte kan selvet bli omtalt med forskjellige navn avhengig av ståstedet, men alle peker på den samme ene bevisstheten.

Frøtilstanden

Før skapelsen eksisterte universet i frøform. Siden materie verken kan bli skapt eller ødelagt, eksisterer den i en eller annen form. Før det ble et skrivebord, eksisterte skrivebordet i treform. Før skrivebordet ble til eksisterte det i treform, og før treet eksisterte var det i frøform.

Ingenting er skapt på nytt. Skapelse manifesterer enkelt og greit det som allerede eksisterer i potensialet. Før manifestasjonen eksisterte hele kosmos i kausalkroppen i en usynlig, inaktiv, umanifestert tilstand. Denne potensielle eksistenstilstanden blir kalt for karanaavastha, universets kausaltilstand. Denne tilstanden kan bli delt opp i to aspekter. Den første er kausalkroppen (kjent som avidya). Den andre faktoren er den potensielle formen av hele erfaringsverden (kjent som maya). Sammen former maya og avidya det umanifesterte (avyaktam). Før skapelse har vi Brahman, ren bevissthet, og avyaktam, det umanifesterte. Begge er begynnelseløse og uskapt. Imidlertid er Brahman den uforanderlige faktoren av bevissthet, og det umanifesterte, avyaktam, er det endrede materieprinsippet.

Av de to prinsippene er det det umanifesterte som utvikler seg til å bli kroppen og universet. Evolusjonen er en gradvis prosess. Når frøet blir en spire, utvikler kausaltilstanden seg inn i en subtiltilstand – som består av de fem subtile elementene rom, luft, ild, vann og jord. Fra disse subtile elementene dukker subtilkroppen og det subtile universet opp. Senere utvikler denne subtile tilstanden seg videre til en grovtilstand, som består av frem grove elementer, som alle er synlige. Disse produserer igjen den grove kroppen og det grove universet.

Opprinnelig Bevissthet og Reflektert Bevissthet

Vi har allerede fastslått at de tre kroppene (grov, subtil og kausal) er laget av materie, og er som sådan kjent som anatma (ikke-selv). Selv om de er livløs materie, er de gjennomtrengt og gjenopplevd av bevissthet, som gjør dem bevisst eller levende.

Denne bevisstheten tilhører ikke kroppene. Kroppene i seg selv fungerer som et speil. Et speil har intet lys i seg selv. Hvis speilet oppbevares i solskinn, vil solskinnen reflektere på speilets overflate og den vil skinne. I kraft av dette reflekterte lyset, kan speilet opplyse andre ting, ikke ved dens eget lys, men ved dens lånte lys. Slik at det ikke-lysende blir

lysende. På samme måte blir det livløse levende på grunn av den reflekterte bevisstheten. Hver kropp har ikke eget liv, men er gjort levende av det reflekterende bevissthetslyset. Denne alt-gjennomtrengelige bevissthet opplever hele universet. Det er grunnen til at kosmos fungerer på en ordnet måte, som en enorm makrokosmisk organisme. Slik som cellene og organene i våre kroppar fungerer på en harmonisk måte, slik gjør også universet. Hvis vi forstyrrer denne naturlige harmonien, motvirkes balansen og resulterer i uønskede konsekvenser. Universet er ikke en kaotisk masse av livløs materie. Gjennomtrengt og opplivet av ren bevissthet, fungerer det på en intelligent måte. På samme måte som det er tre kroppar, er det tre univers: Det grove universet, det subtile universet og det kausale universet.

Mikrokosmiske nivåer

Den ene opprinnelige bevissthet gjør de tre kroppene levende både på det mikrokosmiske (individuelle) og makrokosmiske (universelle) nivået. På det mikrokosmiske nivået når bevissthet skinner på kausalkroppen, er den reflekterte bevissthet kjent som prajna (den dypt sovende). Den samme bevissthet opplever subtilkroppen, som blir kalt for taijasa (drømmeren). Bevissthet som gjør den grove kroppen levende, blir kalt for viswa (den våkne). Sammen inneholder disse tre reflekterte bevissthetsnivåer jiva, individet. Individet går gjennom disse nivåer av den våkne, den drømmende og dypt sovende hver eneste dag.

Makrokosmiske nivåer

På det universelle nivået, når bevissthet lyser på kausalkroppen, er det kjent som antaryami, det kausale universet. Bevissthet opplever det subtile universet, som blir kalt for hiranyagarbha, og opplever det grove universet, som blir kalt for virat. Disse tre nivåene blir i sin totalitet kalt for Det Totale Sinnet.

Kort sagt er individet og det totale sinnet refleksjoner av den ene opprinnelige bevissthet, som gjelder henholdsvis i mikrokosmiske og makrokosmiske medier.

Enheden mellom individet og Det Totale Sinnet – del 2

Et av de viktigste emnene i Vedanta er den essensielle enheten mellom individet (jiva) og det totale (Isvara). Vi har fastslått at individet representerer det individuelle, mikrokosmiske nivået, og Det Totale Sinnet representerer det universelle, makrokosmiske nivået. Bevisstheten, som gjennomtrenger og opplever de begge, er den samme. Forskjellene vi

oppfatter tilhører bare det reflekterende medium. For å hjelpe oss til å forstå enheten mellom det individuelle og det totale, inneholder skriftene mange «mahavakyas». En mahavakya er en Vedantisk erklæring som presenterer den iboende enheten mellom individet og det totale.

Individet er et uttrykk for ren bevissthet, som gjelder i de mikrokosmiske tre kropper, siden det totale er et uttrykk av den samme bevissthet som gjelder de makrokosmiske grove, subtile og kausale kropper. Selv om uttrykket er forskjellige i henhold til sammen-setningen av det reflekterende medium, er det den samme bevissthet som oppliver og gjennomtrenger dem begge. Derfor er den essensielle naturen til individet og det totale det samme.

Nøkkelen til Frigjøring: Å Forstå Bevisstheten, Individet og Det Totale Sinnet

Forståelsen eller klarheten i Gitas visjon om at Jeg er grenseløs er ikke lett å **integre**re og det handler om å skjelve mellom alt som er i endring og det som er uforanderlig. Vi er det evige uforanderlige prinsippet og ikke alt som er i endring i denne verden eller universet. Det er noe som må modnes over tid og som må repeteres jevnlig. Det forklares derfor mange ganger i løpet av boka.

Her er nøkkelen til forståelse av bevissthet i forhold til Individet og Det Totale sinnet.

Virkelighet inneholder tre fundamentale faktorer:

(1) En tilsynelatende person eller jiva, det «lille selv», bevissthet pluss Subtilkroppen.

Det er en entitet som erfarer.

(2) En kausalkropp produsert av Maya, makrokosmisk uvitenhet, også kjent som Det Totale Sinnet (Isvara). Dharmafeltet er bragt inn i tilværelsen av Det Totale Sinnet, ren bevissthet forbundet med Maya. Det Totale Sinnet er skaperen av de opplevende entiteter og det de opplever. Vedanta omtaler Det Totale Sinnet som Det umanifesterte, fordi det ikke kan bli opplevd. Den er kjent via slutning.

(3) Den som kjenner de begge: ren bevissthet (oppmerksomhet), selvet.

Både individet og Det Totale Sinnet har den samme identitet som bevissthet. Ingen av dem kan skape fordi skapelsen er en bevisst prosess og en bevisst prosess krever tydeligvis bevissthet. Ved granskning så løser de seg opp i bevissthet fordi de er ikke-permanente, selv om Det Totale Sinnet framstår som relativt permanent i konteksten av et

individets levetid. Bevissthet (oppmerksomhet) kan ikke bli avvist, fordi det er «permanent». Permanent eller ikke-permanent er egentlig ikke gode ord fordi de antyder dualitet og tilsynelatende adskiller erfarende individ fra objektene de erfarer. Likevel trenger vi disse ordene og andre som likner dem for å kunne skjelne mellom fenomenene. Denne skjelneevnen medfører moksa, frihet. Bevissthet er alltid forut for og fri for individet og Det Totale Sinnet, subtil og kausalkropper. Derfor er det egentlig bare ett selv eller bevissthet, fri fra alle objekter, der alt oppstår og der alt løser seg opp.

Hvis du opplever ordet ikke-permanent som problematisk, så kan du tenke på det begrepet i konteksten av polariteten foranderlig og uforanderlig. Det Totale Sinnet er en foranderlig faktor og oppmerksomhet/bevissthet er en uforanderlig faktor. Det Totale Sinnet eksisterer bare med referanse til skapelsen og skapelsen kommer til syne og forsvinner. Individet eksisterer bare på mikrokosmisk nivå og er gjenstand for transformasjon på den måten at den spiller rollene som den våkne, den drømmende og den sovende.

Her er fire vers som fastslår disse tre faktorene:
Kapittel 15, vers 16–19 Bhagavad Gita:

«To selv, den ene dødelig og den andre udødelig, eksisterer i verden. De bevisste vesenene og materie er dødelige, det umanifesterte udødelig. Men andre enn disse er selvet bakenfor selvene, den grenseløse konstante oppmerksomhet/bevissthet, som har steget inn i de tre verdenene og nærer dem. Derfor er jeg (bevissthet) kjent som det enestående/høyeste vesenet. Hvis du kjenner meg på denne måten så kjenner du til alt, selvet av alt.»

Det betyr: Det tilsynelatende selvet eller individet er ikke reellt fordi det er ikke alltid til stede (tenk dyp søvn) og er alltid i endring. Selv om den viser seg å være bevisst, så er den egentlig ikke bevisst. Den er modifisert av Maya (uvitenhet) og er dødelig fordi dens levetid i den tilsynelatende virkeligheten er veldig kortvarig. Moksa er frihet fra ideen av eierskap, å være den som handler og som har stor grad av kontroll over resultatene, den essensielle antakelsen hos individer som er identifisert med subtilkroppen. Identifiserte individer er også kjent som mennesker eller folk. Med en gang uvitenheten om ens sanne natur er fjernet, vil den tilsynelatende personen fortsette å eksistere i den tilsynelatende virkeligheten, selv om selvet ikke er fanget i uvitenhet. Den tilsynelatende person vil da for alltid være fri for forestillingen om at det er begrenset, utilstrekkelig og ufullstendig. Den vet den er navnløs, formløs ubetinget bevissthet.

Det Totale Sinnet forbundet med Maya er bevisst, selv om det ikke er et individ, som ordet det høyeste vesenet i verset ser ut til å antyde. Og det er ikke modifisert av uvitenhet/Maya. Men det er likevel avhengig av bevissthet. Det Totale Sinnet er bevisst

fordi når Maya viser seg så er det noe for bevissthet å være bevisst på. Det Totale Sinnet er alltid til stede i bevissthet, men det er enten manifestert eller umanifestert med referanse til bevissthet.

Derfor er Det Totale Sinnet forbundet med Maya heller ikke reelt. Det Totale Sinnet forbundet med Maya er evig eller permanent med henvisning til individet og til objektene den opplever, men ikke-permanent med henvisning til bevissthet. Å si at Det Totale Sinnet forbundet med Maya er evig med referanse til individet betyr ikke at det er grenseløst fordi uvitenhet eller Maya bare angår en liten brøkdel av bevissthet og fordi det oppløses tilbake til bevissthet ved slutten av en skapelsesyklus. Det Totale Sinnet er bare bevissthets sin evne til å skape. Forholdet mellom Det Totale Sinnet fri fra Maya og Det Totale Sinnet forbundet med Maya kan sammenliknes med et individ i den forstand at et individ og dets krefter ikke er det samme. Det Totale Sinnet er den som utfører kreftene. En kunstner, for eksempel, er mer enn hans eller hennes kunstneriske tendenser og handlingene de manifesterer.

Maya er evig fordi Maya er en kraft i bevissthet og bevissthet er evig. Dette er fordi Maya er uten begynnelse (anadi). Personlig uvitenhet (avidya) opphører når selvet er blitt realisert, slutter sin inkarnasjonssyklus og lidelse, men Maya eller kosmisk uvitenhet fortsetter uendret, selv om den ikke alltid manifesterer. Når uvitenhet eller Maya manifesterer, viser Det Totale Sinnet seg i form av en skaper, fulgt av en tilsynelatende skapelse, verden av levende vesener og livløse elementer.

Det Totale Sinnet (Isvara), som ren bevissthet og ikke tilknyttet Maya, blir kalt Paramatman. Hvis du er student av Vedanta eller kjenner til Vedisk litteratur så vil du kanskje ha kjennskap til at ordet Isvara (Det Totale Sinnet) ofte er referert til som Paramatma, uskapt, ikke-dualistisk bevissthet. Jeg har brukt ordet Paramatma for å unngå denne forvirringen.

Selv om Paramatma er blitt kalt for evig og udødelig, så er det ikke noe av delene. Evig og udødelig trekker slutning om ikke-evig og dødelig og siden Paramatman er ikke-dualistisk, så er det ikke noe av dem. Den er væren (eksistens). Den kjenner seg selv og når objekter er til stede, kjenner den objekter. Det er forut for og den som har kjennskap til både individ og Det Totale Sinnet. Den har ingen karakteristikk.

Formodentlig så lenge den tilsynelatende jiva er inkarnert i den tilsynelatende virkeligheten, opplyst eller ikke, er den preget av Det Totale Sinnet, Skaperen. Den frigjorte personen (jivanmukta) som lever i dualitetsverdenen er ikke påvirket av det fordi han eller hun vet at det er noe som blir dekket over og at Det Totale Sinnet, gunaene, er aktøren.

I den grad at forståelsen er frigjøring (moksa), leder karmayoga-arbeid oss til denne forståelsen helt til det ikke trengs lengre, selv om karma yoga holdningen fortsetter.

Universet er relativt og ikke absolutt når det gjelder virkelighet

Det er essensielt å forstå at tilstedeværelsen av all-intelligens i form av en orden ikke gjør verden absolutt virkelig for oss. I oppdagelsen av Det Totale Sinn sin tilstedeværelse i universet, så vi at alt i universet bare tilsynelatende eksisterer og til slutt oppløser seg i en all-intelligens. Hvorvidt det er et levende vesen eller et livløst objekt, oppløser alle objekter inn i former inni former. Vi kan ikke finne substansen som alt som er manifestert blir til fra. Vi kan heller ikke hevde at alle objekter ikke eksisterer i det hele tatt. Det betyr at vi verken kan hevde at alle objektene i universet er absolutt virkelige, og vi kan heller ikke forkaste dem som uvirkelige.

For å løse dette paradokset introduserer Gita og Upanishadene to ontologiske eller metafysiske begreper for å beskrive et objekt med henvisning til dets grad av virkelighet. Det første ordet er satyam, som eksisterer uavhengig. Det andre ordet er mithya, det som avhenger av noe annet for sin eksistens, som er satyam. Det vi har oppdaget er at alle former som utgjør universet er empirisk sanne, men løser seg inn i noe annet ved gransking. Siden hver forms eksistens avhenger av en annen form, har hver form en utelukkende avhengig virkelighet, og er derfor mithya når det gjelder virkelighet. For eksempel er et bord mithya, fordi det kan ikke eksistere uten tre. Tre er også mithya, fordi det avhenger av atomer for dens eksistens, og atomer på partikler og så videre. Hvis hver form er mithya, hva er virkeligheten som hver form er avhengig av?

All-kunnskap og all-kraft er satyam med referanse til alle former, inkludert tid og rom. Det er derfor, når vi ser på hver form, at vi finner tilstedeværelsen av altgjennomtrende intelligens, som viser seg som atomer, molekyler, fibre, tre og bord. Kilden til all manifestasjon er all-kunnskap og all-kraft fra hvor alt har kommet. Ting som ikke er manifestert akkurat nå vil bli manifestert om et sekund eller om en million år, ifølge en spesifikk orden, som til slutt igjen hviler i den samme all-kunnskap og all-kraft. Hvis Gita og Upanishadene sa at alt oppløstes i all-kunnskap og kraft, kunne vi like godt spørre når dette vesenet først ble til. Dette kommer fra en lineær tankegang. Vi sier at all-kunnskap og kraft alltid er til stede, siden den ikke er avhengig av skapelsen, som eksisterer i tid og rom. Den manifesterer seg som navn og former i løpet av skapelsen, og blir igjen umanifestert potensial ved oppløsningstiden.

En annen måte å forstå faktumet at universet ikke har noe absolutt virkelighet på, er å erkjenne at vi ikke kan finne begynnelsen av noe i verden. Derfor er det grunnen til at det alltid er spørsmål om hvem kom først, faren eller sønnen? Høna eller egget? Treet eller frøet? Vi kan ikke komme på noen kategoriske eller bestemt svar. Faren kan ikke eksistere uten å være sønnen. Sønnen kan ikke eksistere uten faren. En kan ikke etablere kronologisk hvem som kom først, selv om et eller annet sted underveis kommer sønnen fra faren. Hvis vi ikke kan finne en lineær begynnelse til noe som er her og hvis vi postulerer en begynnelse for universet, er vi bundet til å bli konfrontert med en motsigelse

som er uløselig.

Analysen overfor styrker vår forståelse av at dette universet ikke er noe annet enn en manifestasjon av all-kunnskap og kraft. Og inni den såkalte manifesterte skapelsen finner vi et pågående samspill av det manifesterte og det umanifesterte.

Upanishadene og Gita avdekker Det Totale Sinnet som universets årsak, uten at dette er et trosspørsmål. Når vi gransker skapelsen, kan vi si at det er intelligens som gjør det mulig for alle lovers nettverk å jobbe i harmoni hvert sekund, som gjør universet til hva det er. Vi ser at hele skapelsen er intelligent satt sammen. Alle kunnskapsdisipliner, fysikk, biologi og kjemi er et uttrykk for denne intelligensen, som gjennomtrenger den empiriske verden. Vi kan også anerkjenne at det er den samme intelligensen som gir en menneskehjerne kapasiteten til å ha kjennskap til universet gjennom persepsjon og forskjellige former for resonnement.

For å undersøke virkeligheten av hvert objekt, finner vi ut at det bare er en form inni en form inni en form. Hver form eksisterer bare som én. (det totale). All-kunnskap og all-kraft aktiverer alt, inkludert tid og rom, til å manifestere på en spesifikk måte, og viser seg som om de er solide vesener eller virkelige objekter.

Derfor er lovene som med følbare objekter, som ser ut til å være regjert av lover, ikke noe annet enn Det Totale Sinnet. Verken skapelsen, ethvert objekt eller tid- eller romstrukturen har absolutt virkelighet, siden de oppløses i en all-kunnskap.

Fra alle analysene ovenfor kan det se ut som at all-kunnskap og all-kraft er den endelige sannheten, satyam, som hele universet i manifestert eller umanifestert form avhenger av. Det er bare midlertidig sant. Det finnes en absolutt virkelighet som selv Det Totale Sinnet avhenger av for sin eksistens.

Å løse ligningen

Gitas visjon er ikke bare å vise årsakens natur, men å presentere for deg, individet, at du er det, tat twam asi. Du, individet, er likestilt det, Det totale Sinnet. Men hvordan kan Jeg være Det Totale Sinnet? Hvordan kan Gita likestille meg, med min individualitet, begrenset kunnskap og kraft, med Det Totale Sinnet – årsaken til hele universet med all kunnskap og kraft? Det er sant at det er en forskjell: Jeg er begrenset i min kapasitet, kunnskap og kraft på alle måter, mens Det Totale Sinnet er all-kunnskap og kraft.

Imidlertid er det bare en tilsynelatende forskjell, ifølge Upanishadene og Gitas visjon, og det er noe som kan bli løst ved gransking. For eksempel, i en ligning som $E=mc^2$, energi=materie, er to sider ulike. Men ved gransking forstår vi at materie transformerer inn som energi og motsatt, slik at forskjellen mellom de to bare er tilsynelatende og ikke virkelig. På samme måte kan ikke identiteten bli funnet i den umiddelbare betydningen

av ligningens to bestanddeler, individet og Det Totale Sinnet. Det er bare deres underforståtte betydning, som avslører at begge er grenseløs bevissthet.

Individets intelligens avhenger fullt ut av bevissthet for dets eksistens. Uten bevissthet er det ingen tanke. Innholdet av hver tanke, om det er følelse, minne, kognisjon eller opplevelsen av Jeg, er bevissthet. Mens bevissthet er fullstendig uavhengig av vår egen intelligens, eksisterer den alltid i tanke så vel som i stillhet.

Hvis vi undersøker forholdet mellom Det Totale Sinnet og bevissthet, finner vi at det er en og det samme. Det Totale Sinnet, all kunnskap og kraft, universets årsak, gjennomgår kontinuerlige endringer hvert øyeblikk. Denne all-kunnskap manifesterer seg som en orden, endrer til å inneholde nye variabler og oversetter dem inn i tilsvarende resultater. Denne all-kunnskap og kraft kan ikke eksistere uten bevissthetens tilstedeværelse. Mens bevissthet er uforanderlig, skjer alle endringer i all-kunnskap. Den er også uavhengig av og er uforanderlig i vårt individs intelligens eller all-intelligens. Verken vårt individs intelligens, ei heller all-intelligens, kan eksistere uten bevissthetens tilstedeværelse. Det betyr at bevissthet er virkeligheten som viser seg som universet og som et individuelt vesen inni det, uten å endre seg.

Bevissthet er satyam – sannheten som eksisterer uavhengig av alt. For å oppsummere: I virkeligheten er det bare én bevissthet. På den ene siden viser den seg som individet (kropp-sinn-sansekomplekset) og på den andre siden som Det Totale Sinnet, lovene som styrer universet av former og former i seg selv. På det empiriske nivået er det en forskjell mellom individet og det totale, som er all kunnskap og kraft. Men når det gjelder virkelighet avhenger begge av bevissthet for deres eksistens. Bevissthet – satyam – er den ultimate ikke-dualistiske virkelighet, som eksisterer uavhengig. Med andre ord har ikke bevissthet endret seg for å skape universet.

For å forstå dette bedre, la oss ta eksempelet med bølgen og havet. Bølgen kan forstå at bølgen er vann og havet er vann. Det er bare vann som viser seg i formen av bølger og også som havet. Ved å forstå at alt som er her er bare vann, kan bølgen si: «Jeg er havet», «Jeg er alt som er her», fordi forskjellen mellom bølge og havet gjelder bare formen. Når det gjelder dens innhold, er begge former den samme – bare vann.

Når denne identiteten mellom individet og Det Totale Sinnet er forstått, går opplevelsen av begrensning og binding født ut av identifikasjon med kropp-sinn-sanse-komplekset bort. Vi forstår at vi er bevissthet og at alt som er her er oss, en ikke-dualistisk grenseløs eksistens-bevissthet.

Det må understrekes at denne ligningen mellom individet og Det Totale Sinnet ikke betyr at vi er en del av Det Totale Sinnet. Bølgen er en del av havet, men vi er ikke en del av Det Totale Sinnet. En bølge er vann og havet er også vann. Alt som er *her*, er ett vann

som viser seg i ulike former. På vannets nivå er det ingen virkelig splittelse.

En annen vanlig misforståelse er at ved å grave dypere og dypere i universet og oss selv kan vi komme til bevissthet eller absolutt virkelighet. Det er ingen substans å oppdage. Faktumet er at hvor enn det er mithya, er det også der satyam er: Man trenger ikke å gå noe som helst sted. For eksempel trenger du ikke gå dypere inn i bølgen for å komme til vannet. Hvor enn det er bølge, er der vann. Hele bølgen er gjennomtrengt av vann, det er ikke noe annet enn vann. Bølgeformen er bare en tilsynekomst.

Vi trenger også å markere et skille mellom hva Gita presenterer og hva noen moderne åndelige retninger sier om Jegets natur.

I våre dager fremlegges det i enkelte kretser ideer om enhet og det å være grenseløs. Selv om den endelige visjonen er sann, gjør de tradisjonelle undervisningene i Gita og Upanishadene studentene i stand til å assimilere undervisningen på korrekt måte. Uten en ordentlig analyse er det en fare for at vi forblir i vår tilstedeværende opplevelse av Jeg i kropp-sinn-sansekomplekset og innprenter og plasserer grenseløshet på den. Dette er en overfladisk forståelse og vil høyt sannsynligvis virke mot sin hensikt, siden den får studenten til å bli mer subjektiv enn før. Uten ordentlig granskning blir det en uansvarlig gjentakelse av noe som ikke gjør noe konstruktivt for deg. Faktumet er at det låser deg fast i et blindspor.

En annen feilaktig måte grenseløshet er formidlet på er å hevde at hele universet vil gjøre sitt ytterste for å gi deg noe du ber det om. Det er hevdet at du har grenseløs kapasitet til å påvirke utfallet i ditt liv, så vel som å påvirke hendelser globalt. Det er reellt at din tenkemåte i stor grad påvirker hva slags type liv du har, men det er feilslutning å tro at vi kan få hva vi ønsker oss hele tiden.

En ytterligere hovedforskjell mellom den tradisjonelle Gitaundervisningen og noen moderne retninger er at moderne retninger utelater å nevne Det Totale Sinnet – årsaken, som manifesterer seg selv i formen av den storslagne ordenen. Det er en tendens til å fullstendig forbigå granskningen i universets årsak og bare fokusere på at Jeg er grenseløs.

Den tradisjonelle undervisningen analyserer grundig universets årsaksnatur. Mange moderne retninger tar ikke inn over seg vårt forhold til det totale (årsaken). En bølge kan ikke se bort fra tilstedeværelsen av havet, ganske enkelt fordi det er der. Til slutt kan bølgen akseptere seg selv og havet, og vite at begge former er tilsynelatende og sannheten er vann. Men hvis vi forbigår dette faktumet, mister vi et essensielt steg i å gjenkjenne vår plass i den store planen av ting.

Å anerkjenne tilstedeværelsen av årsaken i formen av en orden får oss til å erkjenne at vi bidrar i universet på det empiriske nivået. Vi bidrar i skapelsen ved å gi vårt innspill i handlingsform og ordenen produserer utfallet. Vi kontrollerer verken alt, ei heller er vi

totalt hjelpeløse. Vår grenseløshet må bli forstått på tross av vår tilsynelatende begrensning når det gjelder vår individualitet og vår relative plass i universet som et individuelt vesen.

Jeg vil også understreke at å ha kjennskap til vår grenseløse natur ikke er oppnådd gjennom en plutselig innsikt i dyp meditasjon. Det er vanlig å tro på at noe klikker et sted mens man mediterer og som et resultat er vi opplyste. Det er en vanlig menneskelig tendens å søke umiddelbare løsninger, og det er farlig.

Upanishadene og Gita presenterer svaret. Og for å forstå dette, må vi gjøre grundig gransking av tingenes natur og analysere de mange aspektene for å komme til faktumet at alt som er her er bevissthet – satyam – som er Det Totale Sinnet. Og at det fundamentalt ikke er noen forskjell mellom Jeg og Det Totale Sinnet, siden kunnskapen som at alt som er her er Det Totale Sinnet har så mange forskjellige nyanser for å bli forstått. Det krever at vi gransker våre liv igjen og igjen og innretter oss til vi er totalt transformert.